

Hristos, un tron părăsit și mișcarea ecumenică

Gili Cârstea - Marți, 6 martie 2007

Cineva m-a criticat astăzi. Spunea că nu am înțeles corect fenomenul pe care eu îl descriu ca fiind dispariția lui Satana din media adventistă. Diavolul nu a dispărut, ci este mai prezent decât oricând. El doar și-a luat un alt nume, iar autorii noștri nu-și dau seama de tragedia care se întâmplă chiar sub ochii lor. Diavolul se împăunează cu numele Isus, iar poporul nostru nu vede falsul și nu este deranjat de asumarea ilegală a unei identități false.

Am spus că aceasta este o acuzație extrem de gravă. Are cineva autoritatea să susțină așa ceva? El mi-a spus să caut răspunsul chiar în declarațiile, oficiale sau neoficiale, ale acestui popor.

Că am greșit, recunosc; dar unde sunt dovezile pentru o astfel de acuzație tulburătoare? Unde trebuie privit pentru argumente convingătoare că așa stau lucrurile? Care sunt declarațiile oficiale sau neoficiale ale acestui popor?

Declarații neoficiale sunt tot mai dese apariții în public ale unor pastori sau administratori adventiști, care informează mass-media că noi, adventiștii, ne închinăm aceluiași Dumnezeu și adorăm același Hristos pe care îl îmbrățișează toate celelalte biserici. Ceea ce, evident, pune sub semnul întrebării despărțirile dintre noi. Dacă toți onorăm pe Hristos, de ce să nu ducem evanghelia "cu o singură voce"?

Aceste declarații neoficiale au însă un suport oficial solid, dar care nu s-a bucurat de prea multă publicitate în publicațiile bisericii. În 1926, Conferința Generală a votat o serie de principii și reguli de funcționare, iar una dintre ele se referă exact la acest lucru:

„Noi recunoaștem orice agenție care Îl înalță pe Hristos înaintea omului ca parte a planului divin pentru evanghelizarea lumii, și manifestăm o stimă profundă pentru bărbații și femeile creștine din alte confesiuni angajați în câștigarea sufletelor la Hristos” (General Conference Working Policy No. 075).

Prin această declarație, biserica spune că Hristos este cunoscut și prezentat corect în toate bisericile creștine, și că efortul lor evanghelistic este legitim, folositor oamenilor, și deci lăudabil. Numai că o asemenea poziție

discreditează total pretenția bisericii că ei i-a fost încredințată întreita solie îngerească, pe care trebuie să o prezinte lumii înaintea revenirii lui Hristos. Solia acelor îngeri spune tocmai că bisericile creștine au fost amăgite să se închine unui Hristos fals, iar acest vin al Babilonului a produs confuzie pe mapamond, de la omul simplu până la curtea împăraților.

Cine dorește să descopere ce fel de Hristos este propovăduit în bisericile creștine de astăzi, nu are nevoie de studii de specialitate. Se vede cu ochiul liber că tot spectrul, de la penticostali la romano-catolici, este plecat la picioarele unui alt Hristos, este animat de un alt duh, și susține o altă evanghelie (2 Cor 11:4).

- Toți neagă vehement rolul de Mare Preot al lui Hristos așa cum este el definit în doctrina sanctuarului.

- Ei nu cred că Hristos a fost un membru al familiei omenești, Fratele nostru mai mare, care a fost făcut părtaș de natură divină, conform scopului lui Dumnezeu din veacuri veșnice.

- Ei nu știu nimic despre lucrarea Lui în Sfânta Sfintelor, acolo unde un popor este pregătit pentru nuntă.

- Ei nu cred că există o soluție la păcătuirea nesfârșită, și de aceea predică o evanghelie străină, neputincioasă, incapabilă să dea biruință asupra păcatului.

- Ei practică o formă de evlavie, și au zel mult pentru religie, dar evlavia lor este lipsită de putere, iar zelul este fără pricepere.

Chiar atei și oamenii lumești s-au săturat de acest creștinism de paradă, militant când este vorba de interese lumești, dar lipsit complet de moralitate în chestiuni fundamentale pentru binele general.

Este posibilă o asemenea orbire spirituală?

Dumnezeu ne-a spus cum s-a întâmplat așa ceva, dar nici acest mesaj al Lui nu s-a bucurat de prea multă atenție din partea bisericii. Poate a sosit timpul să-l recuperăm din arhive și să-l așezăm la locul lui în schema teribilă prin care un Hristos fals s-a așezat în locul Celui autentic, iar omenirea – inclusiv biserica - nu este conștientă de acest lucru.

„Am văzut un tron, iar pe el stăteau Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos... Înaintea tronului se aflau poporul advent, biserica și lumea. Am văzut o grupare plecată în fața tronului, profund interesată, în timp ce toți ceilalți erau dezinteresați și nepăsători.

„Cei care erau plecați înaintea tronului trimiteau rugăciunile și priveau la Isus, iar El privea la Tatăl și părea că discută cu El. Atunci o lumină se cobora de la Tatăl la Fiul Său, și de la Acesta la adunarea plecată în rugăciune. Apoi am văzut o puternică lumină venind de la Tatăl asupra Fiului, iar de la El a fost trimisă asupra tuturor celor aflați înaintea tronului. Dar puțini au primit acea lumină. Mulți s-au retras de sub ea, și imediat i s-au împotrivit. Alții erau nepăsători și nu au prețuit lumina, iar aceasta s-a depărtat de la ei. Unii au apreciat-o, și s-au alăturat celor care erau plecați în rugăciune înaintea tronului...

„Am văzut pe Tatăl ridicându-se de pe tron și, într-un car de foc, intrând în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea, și așezându-se. Am văzut acolo scaune de domnie pe care nu le văzusem mai înainte. Apoi L-am văzut pe Isus ridicându-se de pe tron, iar cei mai mulți dintre cei plecați înaintea tronului s-au ridicat împreună cu El. Nu am văzut nicio rază de lumină trecând de la Isus la mulțimea nepăsătoare după ce S-a ridicat El, iar ei au fost lăsați în întuneric deplin.

„Cei care s-au ridicat împreună cu Hristos își țineau privirile ațintite asupra Lui pe când părăsea tronul, iar El i-a condus puțin; apoi El a ridicat brațul, și s-a auzit vocea Lui spunând: ‘Așteptați aici, Eu intru la Tatăl să primesc împărăția. Păstrați hainele neîntinate, iar Eu Mă voi întoarce de la nuntă, și vă voi lua cu Mine’...

„Apoi Isus mi-a arătat deosebirea dintre credință și sentimentalism.

„Am văzut pe cei care s-au ridicat împreună cu Isus trimițându-și credința în Sfânta Sfintelor la Isus și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Isus a suflat peste ei Duhul Sfânt. În acea suflare se găsea lumină, putere, și multă dragoste, bucurie și pace.

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i

atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star – 14 martie 1846).

Aceasta este o metaforă despre realitățile spirituale teribile care s-au derulat în lumea noastră după anul 1844. Înainte ca Isus să înceapă a doua parte a lucrării Sale de ștergere a păcatelor, prefigurată în lucrarea sanctuarului prin Ziua Ispășirii, starea omenirii este prezentată astfel: Toată omenirea – lumea creștină, așteptătorii revenirii (numiți aici “poporul advent”) și necredincioșii – se află înaintea tronului lui Dumnezeu, așteptând lumină și călăuzire. Unii recunoșteau autoritatea lui Dumnezeu, fiind prezentați ca rugându-se plecați înaintea tronului. Aceștia erau creștinii și așteptătorii revenirii lui Hristos, cei din creștinism care primiseră solia lui Miller.

Când Dumnezeu a trimis “o puternică lumină” despre lucrarea de curățire din Ziua Ispășirii, puțini au fost cei care s-au bucurat de ea și au apreciat-o. Ei au înțeles că începea o nouă fază a planului de mântuire, și L-au urmat pe Isus acolo unde se desfășoară ea, în Sfânta Sfintelor. Până atunci, mântuirea era realizată prin iertarea păcatelor, sub protecția neprihănirii lui Hristos. Acum urma o nouă fază, aceea a curățirii, a ștergerii păcatelor, astfel ca nunta – unirea dintre divin și uman – să poată avea loc.

Dar lumea creștină nu a dorit să urmeze pe Isus în această nouă fază a planului de mântuire. Ea a considerat că Scriptura nu este suficient de clară la acest subiect, și este mai sigur să rămână la faza îndreptățirii, pe care o predicaseră ani de zile, și prin ea avuseseră asigurarea cerului că sunt acceptați prin sângele înlocuitor.

Dar această lucrare se încheiase. Isus nu se mai afla “pe tron,” iar ei nu au știut că El a părăsit lucrarea ce se desfășurase de secole în Sfânta. Ei au fost lăsați în întuneric deplin. Nicio rază de lumină de la Isus nu a mai ajuns asupra lor. Rezultatul? Văzând tronul liber, și înțelegând repede oportunitatea fenomenală care i se oferă, Satana s-a așezat pe el și a preluat lucrarea lui Dumnezeu după așteptările închinătorilor. El a preluat lucrarea din Sfânta, oferind iertare fără biruință asupra păcatului.

De atunci, creștinismul are un alt Hristos și nu știe. Bisericile, rămase în întuneric deplin, primesc lumină și putere, dar nu știu că ele vin de la un alt Hristos; ele se roagă cu sinceritate să primească Duhul Sfânt, dar cel așezat pe tron, nefiind Hristos, nu le poate oferi decât duhul lui, o “influență nesfântă” care le dă convingerea că se află pe calea cea dreaptă.

Sub această influență nesfântă creștinismul s-a dezvoltat rapid, devenind o unealtă puternică în amăgirea neamurilor. Iar “influența,” din nefericire, a avut efecte cumplite chiar asupra celor care L-au urmat pe Hristos în lucrarea de ștergere a păcatelor din Sfânta Sfintelor. Descrierea este paralizantă în simplitatea ei:

„Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana.”

Din motive cât se poate de evidente, această frază nu a mai fost inclusă în ultimele ediții ale cărții *Experiențe și Viziuni*.

Cine sunt cei care „se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor”? Noua biserică adventistă, desigur. Unicul popor care știa unde este, ce face și cine este adevăratul Hristos. Poporul căruia, prin Spiritul Profetiei, Dumnezeu i-a trimis o mare lumină, iar el a acceptat-o cu bucurie, în ciuda criticilor, umilințelor și urii din partea celor care nu fuseseră dispuși să-L urmeze pe Isus în noua Sa lucrare.

Înțelegem acum mai bine cum se explică faptul că Satana nu mai apare în publicațiile noastre cu acest nume, și susținem că ne închinăm aceluiași Hristos ca toate bisericile creștine. De ani de zile „unul după altul” dintre teologii și savanții noștri s-au alăturat celor plecați înaintea tronului, unde cred că se află așezat Hristos. Pregătiți teologic la universitățile lor, savanții noștri prezintă bisericii un Hristos care continuă lucrarea din Sfânta – doar iertare prin sângele acoperitor, fără biruință asupra păcatului. Biruința, spun ei, o vom avea la plecarea spre cer, când vom scăpa de trupul acesta supus putrezirii.

Așa stând lucrurile, ce rost are să rămânem izolați? Dacă avem aceleași vederi asupra acestui Hristos, nu este înțelept să renunțăm la izolarea în care ne-am complăcut, și să ne alăturăm comunității creștine pe al cărei Hristos îl slujim?

Cele mai multe Uniuni din Europa, ca și de pe alte continente, au dat mâna cu bisericile “surori” spre a prezenta lumii pe acest Hristos. Tot mai multe comunități adventiste se desfată în programe de tip “Ziua ușilor deschise,” care nu sunt decât un antrenament, o încălzire pentru servicii divine comune cu pentecostali, bapțiști, ortodocși sau catolici, în marea mișcare ecumenică a zilelor din urmă.

Cum se poate întâmpla așa ceva fără nici cea mai slabă împotrivire din partea membrilor? Cum este posibil să ne alăturăm unei teologii pe care ani de zile am numit-o “vinul Babilonului”? Cum este posibil să avem asemenea concepții stranie despre ecumenism, deși pozițiile oficiale au rămas neschimbate cu privire la concepția bisericii despre el?

Ascultați cum sună poziția adventistă, rămasă încă neschimbată în publicațiile oficiale ale bisericii:

„Pe temelia profeției Bibliei și a scrierilor lui Ellen White, Adventiștii de Ziua a Șaptea anticipează un eventual succes al mișcării ecumenice, atât în eliminarea diferențelor din protestantism, cât și în reunirea creștinismului prin ridicarea unei punți peste prăpastia care separă confesiunile ne-catolice de Roma.

„Mișcarea ecumenică va deveni atunci un efort concertat de a uni lumea și de a asigura pacea și securitatea prin angrenarea puterii guvernului civil într-o cruciadă politico-religioasă pentru eliminarea oricărei disidențe.

„Biserica Adventistă vede această cruciadă ca fiind marea apostazie despre care Ioan vorbea ca fiind ‘Babilonul cel mare.’ Adventiștii înțeleg, de asemenea, că ultima solie de îndurare a lui Dumnezeu către lume, înainte de revenirea lui Hristos cu putere și slavă, va consta într-o avertizare împotriva acestei mari mișcări apostaziate, și va chema pe toți cei care vor alege să rămână loiali Lui să părăsească bisericile legate de ea” (SDA Encyclopedia, vol. 10, p. 410-411).

Dar ce se întâmplă astăzi în biserică se armonizează greu cu poziția descrisă aici, corect identificată ca fiind întemeiată pe Biblie și pe Spiritul Profeției. Departe de a avertiza pe membri să părăsească o biserică afiliată la mișcarea ecumenică, liderii noștri ne spun că vom avea numai avantaje din asemenea asocieri. Ei declară fără teamă că despărțirile din creștinism sunt un scandal care nu mai poate fi tolerat.

Asemenea declarații prostești nu se pot face decât atunci când te afli alături de ceilalți, plecat în fața unui tron părăsit de Hristos, de pe care diavolul suflă influența lui nesfântă prin care dorește să aducă pe pământ împărăția lui Dumnezeu. Evident, o împărăție aflată sub stăpânirea lui. Din această poziție, orice afirmație, predică, articol sau publicație electronică ce se referă la Hristos, este în realitate o închinare la Baal, un omagiu adus stăpânitorului acestei lumi deghizat în Hristos, și de aici abilitatea lui fenomenală de a amăgi întreaga lume.

Interesant, poporul nostru recunoaște că odată, în viitor, Satana va apare vizibil înaintea omenirii, declarând că el este Hristos, iar omenirea întreagă îl va ovaționa. Dar că el este capabil acum să se prezinte drept Hristos, și să obțină închinarea noastră, li se pare unora imposibil. Ceea ce dovedește slabul efect al miilor de predici sau studii la școala de sabat în pregătirea poporului nostru de a înțelege lecțiile istoriei.

Acum creștinismul apostaziat nu recunoaște că se află plecat în fața tronului părăsit de Hristos. Dar vine curând vremea testului final, când adevăratul ocupant al acelu tron va ieși din umbra influenței nesfinte prin care a orbit omenirea. Vine timpul când se va produce „externalizarea ierarhiei.”

În ziua aceea se va vedea bine cine a fost Hristosul la care s-a închinat lumea creștină. Și se va vedea bine cine a fost Hristosul ecumenic pe care noi l-am proslăvit alături de toate “agențiile care îl înalță pe Hristos înaintea oamenilor.”